

204 F 131

35

204 F 131

Р. С. II 17. 1
Р. С. II 183. 1

ОПИСАНІЄ

РУМСКОГ КУДОША,

Заграде, Берка, Ракине Баре, пасшира

и белярица увеселеніе.

Одзив

Г. А. БЕОДОРОВИЋУ.

~~~~~

У В і е н и.

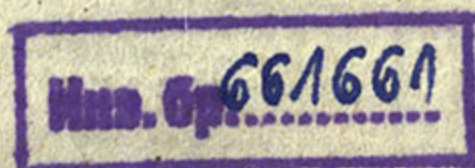
~~~~~

(Додашакъ къ числу 77 Новина Србски 1821.)

СН. 610

Слави другог, да прослављн будеш.

Стара пословица.

Драга Румо мило опечество!
Срдцу моме ти велика славо!
Уму с' моме вѣчно споминянь,
А езику слатко говорень,
И погледу очма ярко сунце,
Стопам' моим земляо ти царице!
Елизвум красна твоя поля,
Да попявам данас ест' ми воля.

О Орфее! дад ми твою лру!
Да м' гласови сад свуда заору,
И побуде мало и велико,
Да се спрчу да пвамо слатко,
Равна поля и по нѣм' пастире,
Потом Руму, и ко цвѣе бере.

Кудош есте Руми од съвера,
Коме мѣспу неналаз' се пара;
Ер с' он пружа по одной равницы.
Сдесна ребра гледе му Шашинцы,*
А са лева поносни Павловцы.**
Леѣа су му к спаиской Шумицы;

---

*) Есте Село идући Мипровицы од Руме, с спрѣу Вог-
ня на левой спрани.

***) Такоѣер село, идући Яску.

У шумицы пече извор воде,
 Кои лѣши разлађуе люде:
 Ту е шипак подупро глогиню,
 А глогиня покрила шрњину.
 Поносан се яблан диго небу,
 Да с высине гледа сойку любу; *)
 Када дође да воду налива,
 У свой крчаг — заспи, и шу снива:
 Да е драгій ню шек облюбїо,
 Облюбїо, па е преварїо:
 Па сад любви он опет дѣвойку.
 Неудату лѣпшу плавооку.

III O III

Кудошу е ѱоште с десна Вогань, **)
 А лице му грее сунца огань.
 Кошуля му ест гроздно чокође
 А халбина различито вође.
 Красни двори есу му колебе,
 Што с' пударом најкраснїе себе;
 У коима лѣши пребиваю,
 И есени госпе дочекую.
 Од Павловца пече му поточе,
 Кроз Заграду ***) и Берак ****) прошиче

*) Ели истина, да е Сойка, пак и какви Сойка, шу было, то се свакиј сумњати може, да е измишлѣно. Али а се зашто опет неплaшим, да ће ми ко главу разби- ни, само ако будем добро списао.

***) Село, ближе му е много нег Шашинцы:

****) Заграда, еште спаїе Пеачевића ливада, ил пуста- ра. Из тог се мѣста никад сено неноси, зашто му шу цѣлу годину ергела пасе.

*****) Полѣ, кое е прима водама, и четвртим ендеком окружено, и еште к западној страни. Прва му вода дошиче из фрушке горе, коју сам напоменуо; друга из

Гди Пасири на подне пландую,
 Под врбама ношка се играю,
 Док им мало сунце незалади;
 Ко б' шу заспо, друг друга пробуди,
 Ту свак Богу милом благодари,
 За господство нико и немари;
 Ер пошеће свак' Ракиной Бари*)
 Гди преладни испичу извори,
 И дѣвойке код нѣи плашно беле,
 Пѣваюѣи пасири веселе:
 Ту пасири започну свираши,
 У коло се уваше играши,
 И невинне уз нѣи дѣвойчице,
 Као пшице беле голубице;
 Ускакую као яганчиѣи,
 А пѣваю ко славуѣи пшичиѣи.
 Јошт им и по нѣе сасвим доста,
 Макар за грѣх узимали поста.
 Учинити мораю јошт едно,
 Што е устма и срѣцу медено,
 Докле сунце за гору заиѣе,
 Спадо нѣино с паше куѣи поѣе;

---

*) Иришки планина, која кроз Руму прошиче, и раздѣљуе, нову Руму од старе; трећа од Ракине Баре, од дапле саставившице, ушичу код ярка у саву. Ендек е од Ракине Баре до заграде узео своје мѣсто.

*) Ракина Бара ест едан вршлог међ нѣивама, из кога ладни испочницы испичу, и својом слатком водом све землѣдѣлце, и пасири себи превлачу. Ту дѣвойке плашно беле, као што горе реко. Мож' да ће кои желити, да зна какве дѣвойке шу плашно беле: шу беле праве просте Србкинѣ, које се сунцу прошиве, и небоѣице, што ће и поцрнити; ер е то мѣсто на мезеву, гди гркинѣ кашике немаю. Оне тамо у зовому Пеневу иду, гди им врбе сваку зрну сунчану од лица одбѣаю.

Ястука се мораю играши,
 И уста се слапки налюбипи.
 Но какоће по они почети?
 И опкуда ястучиѣ донети? —
 Ха! ево гле! брзо се сетише:
 Едну торбу измеђ њи нађоше,
 Коя беше шарена ко дето,
 Све два и два поизвезен пето.
 Брже са њѣ повраз опкидоше,
 Травним цвѣтком пуну напунише,
 Напунише майкине душице,
 Да мириши милог чисто срдце,
 Сву невиност њѣове младости,
 Кое жале до саме старости.
 Када они све по учинише,
 Сви рекоше: „Сад' нефал' нам више!“
 Али ја! — — ни игле ни конца.
 Моле Бабу, старца, ко свог опца,
 Да им кажу, шта ће започети,
 И са чим' ће торбицу сашити.
 Но стари им ништа неговоре,
 Ёр с' старосѣу сами својом боре.
 Веће и шу њыма на ум паде,
 Шта да почну шта ли сад да раде:
 Начинише од врбе иглицу,
 Пребодоше ястучиѣ торбицу. —
 Пуси гайдаш прдалѣку зуяши,
 Друштво свое другѣй пуп скупляши
 Ко машица пчеле с цвѣта воѣна,
 Кад наступи веѣ ноѣица тавна.

т т т т т т

Сад с' увате кола окрешаши,
 А ястучар по њѣм погледаши,
 Пред кога ће најпре бацѣт' ястук,
 Да загрли, и устама полюби.

Окреѣесе младо нелюбљно,
 Као дѣше са свиме невино:
 Црвен облак лице му покрива,
 А низ нѣга с' поток зноя слива:
 А јошт несме с' никак' да усуди,
 Срце свое полюбцу пробуди.
 На послѣдак друштво викаш' спад
 Да он јасук већ другом предаде:
 Усудисе већ еданпшт бѣданъ,
 И чудо ти он учини шай данъ,
 Да се прича и приповѣда,
 Док е Баре и на нѣой народа.
 Он полюби Кирію дѣвойку,
 Баш најлѣпшу црно-велко-оку.
 О! како е слатко полюбіо,
 Да ти кажем милый Фанасіе!
 Бацы јасук пред ню, те укочи,
 Па погледаш несмѣде у очи,
 Веће с' главом доле у земљицу,
 Приближуѣ се ружичном успанцу,
 Скол'ном клече и гротом' с' насмену,
 Па е тако полюбцем претисну,
 Да мисляше нектар посркаши,
 И бисерне зубе прогуташи:
 Све му тѣло у вапри пламшило,
 Срце младо у прсима било.
 Усплаирен очима е гледо,
 А с трепетом езыком заплешо,
 Чудеѣи се он ту својой среѣи,
 Што се нѣе никад надо наѣи. —
 Но спрепише јошт за свою вѣру,
 Баш канда е полюбіо Венеру,
 Па се боя, да га Бог прокуне,
 Да са стадом на вѣки пропадне.

Защо ти е он пост дочекао,
 И законно нѣга оппостіо:
 На исповѣст кад е было пошо,
 Найболь е ягнѣ было нашо
 Међ овцама, и поп' Васи дао,
 И шако е све казо слободно,
 Да е Попа на се грѣх приміо,
 И Богу се за нѣга моліо.

тнтнтн

А како се други излюбише,
 И са мѣста веселог расшаше:
 Ни е м' кадро перо описати,
 И езиком слашким исказати,
 Сву спидљивост невинне дѣчице,
 Што им краси нѣино чисто срце:
 Но свак данак шу с' лепо налазе,
 Едно друго ко браш сестру пазе;
 Уживаюћ болѣ нег краљви,
 Ел іошп већи Еврпе цареви.

тнтнтн

Пѣвай Оацо, я да ти оппѣвам,
 Кад о Руми пѣсме швое читам,
 Нек с' поносна Рума с тобом слави,
 А и мене нек незаборави.

Пѣвао

І. С.

